ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἡ Τράπεζα αὕτη εἶναι περιβεβλημένη τὸν τύπο τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας. Προῆλθε ἀπὸ τὴ συγχώνευσι τῆς Τραπέζης Καλαμῶν (1918) καὶ τῆς Τραπέζης Κωστοπούλου (1879). Ἀσχολεῖται μὲ τὶς συνηθισμένες Τραπεζικὲς ἐργασίες. Ἔχει ὑποκαταστήματα στὸν Πειραιᾶ, Τρίπολι, Καλάμας, Πάτρας, Σπάρτη, Θεσσαλονίκη. Ἡ ἕδρα της βρίσκεται στὴν Ἀθήνα. Ἡ δραστηριότης τῆς Τραπέζης ταύτης συμφώνως μὲ τὸν Ἰσολογισμό της τῆς 31)12)1961, ἀναλύεται ὡς κάτωθι:

Μετοχικὸν κεφάλαιον καὶ ἀποθεματικὸν	Δρχ.	20.135.000.—
Καταθέσεις	»	491.000.000.—
Τοποθετήσεις, ἐπενδύσεις εἰς χρεώγραφα εἰς ἀκίνητα κ.λ.π.	»	524.000.000.—
Ἀκαθάριστα κέρδη	»	48.395.000.—
Καθαρὰ κέρδη	»	8.861.000.—
Μετοχαὶ	»	33.000.—
Μέρισμα κατὰ μετοχὴν κατὰ τὴν χρῆσιν 1961	»	20.—
Ἀξία μετοχῆς εἰς τὸ Χρηματιστήριον Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 6)2)1963	»	600.—

ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀντιπρόεδρος - Διευθύνων Σύμβουλος τῆς Τραπέζης ἦτο ὁ κ. Σπ. Ι. Κωστόπουλος καὶ Διευθυντὴς ὁ κ. Δημ. Ν. Ζωγράφος. Εἰς τὰς πόλεις εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχει δικά της ὑποκαταστήματα ἐξυπηρετεῖται ἀπὸ τὰ ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

Κεντρικὸν Κατάστημα Ἀθηνῶν

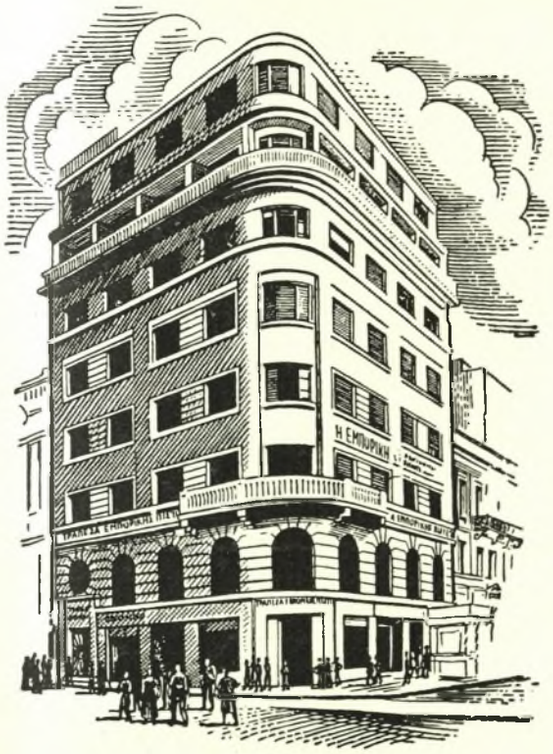

Ὑποκατάστημα Καλαμῶν

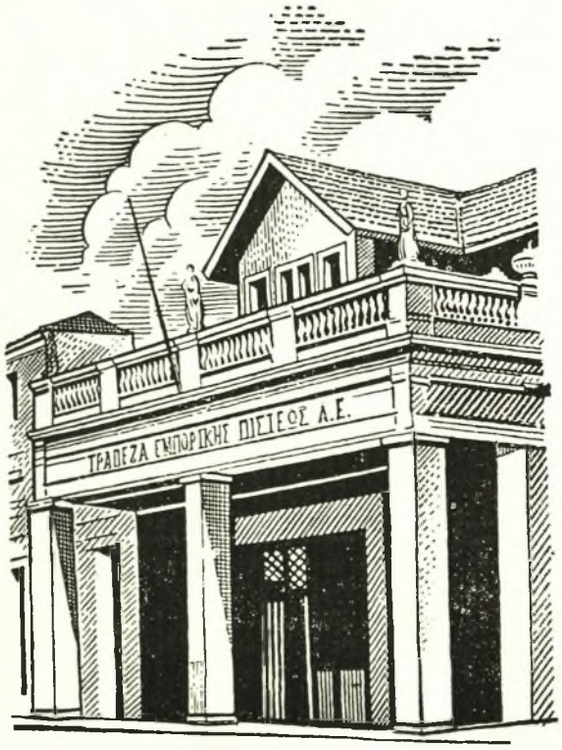

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
24/09/2024 20:38:46 EEST - 18.191.168.186

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΜΑΝΤΕΛΛΟΣ

Ἐγεννήθη εἰς Νεράϊδαν τοῦ Νομοῦ Τρικκάλων τὴν 22 Μαρτίου 1908. Ἐσπούδασε Νομικὰ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Τὸ 1925 προσελήφθη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν καὶ τὸ 1929 ἀπεσπάσθη εἰς τὴν ὑπὸ ἵδρυσιν τότε Ἀγροτικὴν Τράπεζαν μεταξὺ τῶν ἱδρυτικῶν στελεχῶν αὐτῆς. Ὑπηρέτησε εἰς τὰ Ὑ/ματα ΑΤΕ τῶν Νομῶν Σερρῶν, Καβάλας, Βεροίας, Διδυμοτείχου, Λαρίσης, Δράμας ὡς Διευθυντὴς καὶ Ὑποδ/ντὴς αὐτῶν, καὶ ἐν συνεχείᾳ κατέλαβε ἀνωτάτας θέσεις εἰς τὸ Κατ/μα ὡς Οἰκονομικὸς Ἐπιθεωρητὴς Κεντρικῶν καὶ Περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν, ὡς Προσωπάρχη καὶ ὡς Διευθυντὴς τῶν Διευθύνσεων Διοικητικοῦ καὶ Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως τῆς Τραπέζης. Διετέλεσε κατ' ἐπανάληψιν Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων ΑΤΕ, τοῦ Ταμείου Ὑγείας Ὑπαλλήλων ΑΤΕ, τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ὑπωλλήλων ΑΤΕ καὶ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ταμείου Συντάξεων ὑπαλλήλων ΑΤΕ. Διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας Τραπεζικῶν ὑπαλλήλων Ἑλλάδος, ἐπὶ τῆς Προεδρίας του δὲ ἐπραγματοποιήθη καὶ ἡ ἔνταξις τῶν Τραπεζοϋπαλληλικῶν Ὀργανώσεων Κύπρου πρὸς τὴν Ὁμοσπονδίας Τραπεζικῶν Ἑλλάδος. Ἐπίσης ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ε.Κ. Ἀθηνῶν ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ 14ου Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν Διοίκησιν τῆς Γεν. Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος. Ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἐν Λευκωσίᾳ Παγκύπριον Ἐργατικὸν Συνέδριον ἐν ἔτει 1962 ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. Διετέλεσε μέλος τοῦ Κεντρικοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ὑπηρέτησε παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ πρεσβείᾳ τῆς Νοτίου Ἀφρικανικῆς Ἑνώσεως ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας διὰ τὴν μελέτην ἐπὶ τῶν δυνατοτήτων ἐξαγωγῆς Ἑλληνικῶν Προϊόντων εἰς τὴν Ν.Α. Ἕνωσιν. Κατὰ τὴν κατοχὴν ὑπηρέτησε εἰς τὸν Διεθνῆ Ἐρυθρὸν Σταυρὸ ὡς ἐπιθεωρητὴς διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῶν λαϊκῶν συσσιτίων, καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν τροφίμων εἰς τὰς Ἐπαρχίας. Κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν διὰ πατριωτικὴν δρᾶσιν καὶ ἐκεῖθεν κατόρθωσε νὰ δραπετεύσῃ εἰς Μ. Ἀνατολὴν ὅπου ὑπηρέτησεν εἰς τὸν Ἐθνικὸν Στρατὸν ὡς Ἔφεδρος Λοχαγός.

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Ἀγριᾷ Βόλου τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1901. Ἐπεράτωσε τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς εἰς τὸ Γυμνάσιον Βόλου καὶ ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Εἰσελθὼν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1918 ἐσταδιοδρόμησεν ἐν αὐτῇ μέχρι τῆς ἀνωτάτης θέσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἑνιαίου Κεντρικοῦ Καταστήματος τῆς Τραπέζης. Ἡ ὑπηρεσία του εἰς τὴν Ἐθνικὴν ἐτερματίσθη μετὰ τὴν συγχώνευσιν αὐτῆς μετὰ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν. Ἔκτοτε διετέλεσε Πρόεδρος καὶ Σύμβουλος διαφόρων Τραπεζικῶν (Τράπεζα Ἐπαγγελματικῆς Πίστεως) ἀ-

σφαλιστικῶν (Α.Ε. Ἀθηναϊκὴ) καὶ βιομηχανικῶν Ἑταιριῶν μέχρις Ἀπριλίου τοῦ 1964, ὁπότε ἐξελέγη Πρόεδρος καὶ Διευθύνων Σύμβουλος τοῦ Ὀργανισμοῦ Βιομηχανικῆς Ἀναπτύξεως (ΟΒΑ). Ἱδρυθείσης κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1964 τῆς Ἑλληνικῆς Τραπέζης Βιομηχανικῆς Ἀναπτύξεως ἀνέλαβε Διοικητὴς αὐτῆς καὶ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ της Συμβουλίου. Διοικητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Τραπέζης Βιομηχανικῆς Ἀναπτύξεως. Ἡ πολυσχιδὴς δρᾶσις του εἰς τὸν τραπεζικὸν καὶ βιομηχανικὸν τομέα, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας ἐτιμήθη διὰ πολλῶν διακρίσεων. Ἔχει τὰ παράσημα: Μετάλλιον ἐξαιρέτων πράξεων καὶ Χρυσοῦς Σταυρὸς τοῦ Φοίνικος μετὰ ξιφῶν, διὰ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ Ἀλβανικὸν Μέτωπον ὡς ἐφέδρου ἀξιωματικοῦ, Μετάλλιον Ἀντιστάσεως διὰ τὴν δρᾶσιν του κατὰ τὴν Κατοχήν, Ἀνώτερος Ταξιάρχης τοῦ Τάγματος τοῦ Φοίνικος διὰ τὴν πολυσχιδῆ ἐργασίαν του εἰς τοὺς τομεῖς τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας καὶ Ἀνώτερος Ταξιάρχης τοῦ Τάγματος Ἀξίας τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας, διὰ τὰς προσπαθείας του ὑπὸ τὴν ἰδιότητά τουὡς Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης, πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ἑλληνοϊταλικῆς συνεργασίας εἰς τὸν βιομηχανικὸν τομέα.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΤΖΙΟΒΑΡΑΣ

Ἐγεννήθη εἰς Φάρσαλα τῆς Θεσσαλίας τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1903, καταγόμενος ἀπὸ μεσοαστικὴν οἰκογένειαν. Ἀπεφοίτησε τοῦ Γυμνασίου Βόλου καὶ ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολήν. Τὸ 1922—κατόπιν διαγωνισμοῦ—προσελήφθη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐτοποθετήθη τὸ πρῶτον ὡς λογιστικὸς ὑπάλληλος εἰς τὸ Ὑποκ)μα Σουφλίου. Ἐν τέλει τοῦ ἔτους 1922 ἐστρατεύθη ὡς κληρωτὸς καὶ μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του μετετέθη ἐκ τοῦ Ὑποκ)τος Σουφλίου εἰς τὸ Ὑποκ)μα Ἐθνικῆς Τραπέζης Καρδίτσης, ὅπου καὶ ὑπηρέτησε μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου 1934 — ὅτε καὶ ἀπεσπάσθη εἰς τὴν Ἀγροτικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἱδρυτικὸν στέλεχος ταύτης, λόγῳ τῆς ἐμπειρίας του εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς ἀγροτικῆς πίστεως καὶ λόγῳ τῆς ἐν Καρδίτσῃ πολυσχιδοῦς καὶ ἐργώδους συνεταιριστικῆς ἰδίᾳ δράσεώς του. Ἡ ἄνδρωσις τῆς Ἑνώσεως Συν)σμῶν Καρδίτσης εἶναι ἔργον ἰδικόν του—εὗρε ταύτην—ὡς ὑπάλληλος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης—ἀσκῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1925 τὴν ἀγροτικὴν πίστιν μὲ 12 Συν)σμοὺς καὶ ἀνήγαγεν αὐτὴν εἰς Ὀργάνωσιν μὲ 114 Συν)σμούς, καθ' ὃν ἀκριβῶς χρόνον ἤρξατο λειτουργοῦσα ἐν ἔτει 1930 ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος. Ὡς στέλεχος τῆς ΑΤΕ ἵδρυσε τὰ Ὑποκ)ματα Ἀγροτικῆς Τραπέζης Καρδίτσης, Λεβαδείας καὶ Αἰγίου. Ἐχρημάτισε Διευθυντὴς τῶν Ὑποκ/στημάτων Ἰωαννίνων (1936), Αἰγίου (1937 - 1945), Β. Πατρῶν (1946), Πειραιῶς (1952), Ἡρακλείου Κρήτης (1957) καὶ Θεσσαλονίκης (1961 - 1963) καὶ ἀπέσπασεν ἐπαίνους καὶ τὴν κοινὴν ἀναγνώρισιν διὰ τὰς προσφερθείσας εἰς τὸν Ἀγροτικὸν κόσμον ὑπηρεσίας του. Διετέλεσεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1945 ἕως τοῦ 1960 Οἰκονομικὸς Ἐπιθεωρητής. Μετατεθεὶς κατὰ τὸ 1963 ἐκ Θεσ/νίκης εἰς Ἀθήνας ἐτοποθετήθη ὡς Ὑποδιευθυντὴς εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐπιθεωρήσεως. Κατὰ Ἰανουάριον 1964 μετετέθη εἰς τὴν Δ/νσιν Λογιστικοῦ, ὡς πρῶτος Ὑποδ/ντής. Κατὰ δὲ τὸν Δεκέμβριον 1965 προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Διευθυντοῦ καὶ ἐτοποθετήθη ὡς προϊστάμενος τῆς Δ/νσεως Διοικητικοῦ, ἣν θέσιν καὶ κατέχει ἔκτοτε μὲ ἀρχαιότητα ἐν τῷ βαθμῷ τούτῳ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1946. Ἤδη διανύει τὸ 44ον ἔτος τῆς ἐν Τραπέζαις Ἐθνικῇ καὶ Ἀγροτικῇ συνεχοῦς ὑπηρεσίας του.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
24/09/2024 20:38:46 EEST - 18.191.168.186

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΝΕΣΤΩΡ ΚΑΜΑΡΙΑΝΟΣ

Γεννήθηκε τὸ 1909 στὴν Περίστασιν τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης καὶ τὸ 1922, μὲ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, ἐγκατέλειψε τὴ γενέτειρα του καὶ κατέφυγε στὴν Κων)πολιν. Ἀπ' ἐκεῖ ὁλόκληρη ἡ οἰκογένειά του πῆγε στὴ Ρουμανία καὶ ὁ νέος Καμαριανός, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ θείου του, Δημοσθένη Ρούσσου, καθηγητῆ στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βουκουρεστίου, σπούδασε καὶ ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βουκουρεστίου. Αἱ ἑλληνο - ρουμανικαὶ σχέσεις εἶναι τὸ θέμα ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ διαρκῶς. Ἡ Ρουμανικὴ Ἀκαδημία, ἐκτιμῶσα τὴν ἱκανότητα του, τοῦ ἀνέθεσε τὴ σύνταξη τοῦ δεύτερου τόμου τοῦ Καταλόγου τῶν ἑλληνικῶν χειρογράφων τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας, καὶ τὸ ἀνώτατο πνευματικὸ ἵδρυμα τῆς Ρουμανίας τὸν δημοσίευσε ἀμέσως, μόλις τὸν παρουσίασε (1940). Οἱ ρουμάνοι βιβλιογράφοι θεωροῦν καὶ σήμερα τὸν κατάλογον τοῦ Καμ. ὡς τὸν τελειότερον καὶ δὲν διστάζουν νὰ τὸν παρουσιάζουν ὡς δεῖγμα μεθόδου καὶ ἀκρίβειας. Τὸ 1943 ὁ Καμ. προσελήφθη στὸ Ἰνστιτοῦτο Ἱστορίας, ὅπου ἐργάζεται καὶ σήμερα. Στὸ αὐτὸ διάστημα κατέγινε, μαζὶ μὲ τοὺς συναδέλφους του, μὲ διάφορα θέματα: 1) Ἀναλυτικὴ βιβλιογραφία τῶν ρουμανικῶν περιοδικῶν. 2) Ὁ πόλεμος τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ρουμανίας. 3) Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 κτλ. Τὸν Καμαριανὸ τὸν βρίσκομε στὴν ἑξαμελῆ ἐπιτροπὴ εἰδικῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν γνωστὸ Ἀκαδημαϊκὸ Ἀνδρέα Ὀτσέτεα, ἡ ὁποία παρασκεύασε καὶ δημοσίευσε τοὺς πέντε τόμους τῆς σειρᾶς τῶν ἐγγράφων καὶ ἀφηγητικῶν πηγῶν τοῦ 1821, τοὺς ὁποίους ἐξέδωσε τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἱστορίας τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας. Ἐπίσης ὁ Καμαριανὸς καὶ ἡ ἀδελφή του Ἀριάδνη ἑτοίμασαν μιὰ νέα ἔκδοση τῶν Δακικῶν ἐφημερίδων τοῦ Δαπόντη. Αὐτὴ νέα ἔκδοση, τοῦ Ἰνστιτούτου Ἱστορίας τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας, ποὺ σύντομα θὰ δῆ τὸ φῶς περιέχει τὸ ἑλληνικὸ κείμενο, ρουμανικὴ μετάφραση, μακρὰ εἰσαγωγὴ καὶ πλούσιες ὑποσημειώσεις. Οἱ ἀδελφοὶ Καμαριανοῦ θὰ δημοσιεύσουν καὶ μιὰ κριτικὴ ἔκδοση τῆς Ἱστορίας τῆς Βλαχίας τοῦ Μιχαὴλ Καντακουζηνοῦ, ποὺ δημοσίευσαν οἱ ἀδελφοὶ Τουνουσλῆ στὴ Βιέννη. Ἔγραψε καὶ ἱστορικὲς μελέτες, ποὺ μερικὲς ἀναφέρονται στὸ Ρήγα Βελεστινλῆ καὶ στὴ Φιλική Ἑταιρεία. Ἀπὸ τοὺς πολυγραφώτερους ἐρευνητές, συνεργάτης τῆς Ἑταιρείας μας.

ΔΙΚΑΙΟΣ Β. ΒΑΓΙΑΚΑΚΟΣ

Γλωσσολόγος καὶ ἱστοριοδίφης. Συντάκτης τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἐγεννήθη τὸ 1917 εἰς Κίτταν τῆς Λακωνίας. Ἐνεγράφη καὶ ἀπεφοίτησε τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀνηγορεύθη διδάκτωρ αὐτῆς τὸ 1944. Παρηκολούθησεν ἐπὶ διετίαν (1952 - 3) Γλωσσολογίαν καὶ Παπυρολογίαν εἰς Παρισίους. Χαλκέντερος ἐρευνητὴς καὶ συγγραφεὺς ἐργάζεται μετὰ παραδειγματικοῦ ζήλου εἰς τὴν ἐπιστήμην, τὰ ποικίλα δὲ δημοσιεύματα αὐτοῦ ὑπερβαίνουν τὰ 150. Αἱ γλωσσικαὶ ἐργασίαι του καλύπτουν τὴν ἔρευναν τῆς Μεσαιωνικῆς καὶ Νέας Ἑλληνικῆς, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, καθὼς καὶ τὴν μελέτην τῶν Τοπωνυμίων καὶ Ὀνομάτων. Αἱ μελέται του εἶναι ἐτυμολογικαὶ καὶ σημασιολογικαί, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν διάλεκτον τῆς Μάνης, τοῦ Πόντου, τῆς Ἑπτανήσου, Κρήτης, Δωδεκανήσων, Κυκλάδων. Συντάσσει τὴν Γλωσσικὴν Βιβλιογραφίαν ἀπὸ τοῦ 1939 καὶ ἐντεῦθεν. Συνεργάζεται εἰς τὸ διεθνὲς ὀνοματολογικὸν περιοδικὸν ΟΝΟΜΑ (Louvain) καὶ ἔλαβε μέρος εἰς διάφορα διεθνῆ καὶ ἑλληνικὰ συνέδρια. Ἐκ τῆς πληθύος τῶν δημοσιευμάτων του: Συνήζησις καὶ ἐπένθεσις ἐν τῷ γλωσσικῷ ἰδιώματι τῆς Μάνης (Ἐναίσιμος ἐπὶ διδακτορία διατριβή)· Ἐτυμολογικὰ καὶ Σημασιολογικά. Χλωρὸς — μέλι χλωρὸν — μελί-χλωρος· Μεσαιωνικὰ καὶ Νέα Ἑλληνικά. Τὸ ἀσυνίζητον εἰς τὴν διάλεκτον τοῦ Πόντου. Γλωσσικὴ συγγένεια Ἀρκαδίας καὶ Κύπρου κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα καὶ ἡ μεσαιωνικὴ καὶ νεοελληνικὴ ὀνοματολογία. Ἀρχαιοπινῆ γλωσσικὰ ἐκ Κυκλάδων. Ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα Παλαιοχωρίου Κυνουρίας. Ἀρχαῖα καὶ μεσαιωνικὰ τοπωνύμια τῆς Μάνης. Ταίναρον καὶ τὰ τούτου ὀνόματα. Βυζαντινὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα ἐκ Μάνης. Σχεδίασμα περὶ τῶν τοπωνυμικῶν καὶ ὀνοματολογικῶν Σπουδῶν ἐν Ἑλλάδι 1833 - 1962. Les etudes toponymiques en Grece. καὶ ἄλλα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗΣ

Καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Διευθυντὴς τοῦ Λαογραφικοῦ Ἀρχείου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἐγεννήθη εἰς Κατσιδώνι τῆς ἐπαρχίας Σητείας Κρήτης τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1906. Ἐσπούδασεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν (ἐγένετο πτυχιοῦχος τῷ 1931, διδάκτωρ τῷ 1939), εἶτα δὲ καὶ εἰς Βιέννην τὸ 1940, ἀσχοληθεὶς ἐνταῦθα εἰδικώτερον εἰς τὸν Βυζαντινὸν καὶ Νεοελληνικὸν λαϊκὸν πολιτισμόν. Ὑπῆρξεν ἀπὸ τοῦ 1933 - 1935 βοηθὸς τοῦ Σπουδαστηρίου Γλωσσολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ 1935 - 1937 Καθηγητὴς εἰς τὸ Πρακτικὸν Λύκειον Χανίων, ἀπὸ τοῦ 1937 - 1944 ἀπεσπασμένος εἰς τὸ Μεσαιωνικὸν Ἀρχεῖον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ 1944 - 1955 συντάκτης τοῦ Λαογραφικοῦ Ἀρχείου, εἶτα δὲ ἀπὸ τοῦ 1956 Διευθυντὴς τοῦ ἱδρύματος τούτου. Τὸ 1952 διωρίσθη Ὑφηγητὴς τοῦ Δημοσίου, Ἰδιωτικοῦ βίου καὶ πολιτισμοῦ τῶν Βυζαντινῶν εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Παν)μίου Ἀθηνῶν, τὸ δὲ 1964 ὡς Καθηγητὴς τῆς ἕδρας τῆς Λαογραφίας εἰς τὴν αὐτὴν Σχολὴν. Ἀποτελεῖ μέλος πλείστων ἐπιστημονικῶν ἑταιρειῶν, ὡς τῆς Ἐπιστημονικῆς, τῆς Βυζαντινῆς, τῆς Λαογραφικῆς, τῆς Ἀρχαιολογικῆς, τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς, τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς κ.ἄ., μετέσχε δ' ἐνεργῶς διεθνῶν Συνεδρίων, ὡς τῶν Βυζαντινολογικῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ (1953), ἐν Μονάχῳ (1958) καὶ εἰς Ἀχρίδα (1961). Πρὸς δὲ καὶ Λαογραφικῶν, εἰς Σιναΐαν Ρουμανίας (1959), εἰς Σκόπια καὶ Ἀχρίδα (1960),εἰς Ἀθήνας (1964). Διενήργησε λαογραφικὰς ἐρεύνας εἰς διαφόρους ἑλληνικοὺς τόπους, οἷον εἰς Δωδεκάνησα (Ψέριμον, Τῆλον 1956, Ἀστυπάλαιαν 1957, Λέρον 1958), εἰς Κυκλάδας (Μῆλον 1959, Κέαν 1960, Κίμωλον 1963), Ἰκαρίαν τῷ 1962, εἰς Μακεδονίαν (Περιοχαὶ νομοῦ Πέλλης 1961) κ.ἄ. Ἐδημοσίευσε πλῆθος ἐργασιῶν λαογραφικοῦ, γλωσσικοῦ, φιλολογικοῦ καὶ ἱστορικοῦ περιεχομένου ὧν τινές: 1) Ὁ ἀριθμὸς Τεσσαράκοντα παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς καὶ νεωτέροις Ἕλλησι 1939. 2) Τὰ κατὰ τὴν γέννησιν, τὴν βάπτισιν, τὸν γάμον καὶ τὴν τελευτὴν ἔθιμα τῶν Βυζαντινῶν ἐκ τῶν Ἁγιολογικῶν πηγῶν 1950, 1953. 3) Τὸ δημῶδες ᾄσμα «Τοῦ Κάστρου τῆς Ὡριᾶς» Σχέσις αὐτοῦ πρὸς τὴν ἅλωσιν τοῦ Ἀμορίου τῷ 838 ὑπὸ τῶν Ἀράβων, 1961 κ.ἄ. Τὰ ἔργα του διακρίνονται διὰ τὴν πλουσίαν τεκμηρίωσιν καὶ τὴν ἀρτιωτάτην σύνθεσίν των.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
24/09/2024 20:38:46 EEST - 18.191.168.186